

snevert Rum, i hvis Baggrund, sammenrøbet paa Gulvet, Kvinden befandt sig, som hun skulde ledsage til Retssalen. Hendes tykke Haar var uredt, hendes Klæder i Løser, og ved Fru Barney's Indtrædelse strakte hun Armene ud, for at styrte løs paa hende som et vildt Dyr.

"God Morgen Fru Adam," sagde Fru Barney, idet hun uden Frygt nærmede sig, og lagde sin Haand blidt paa hendes nøgne Skulder. Den Fangne studsede. Fru Barney sagde med blid Stemme: "Min stakkels Søster, hvor jeg beklager Eder!"

Forbavset saa den gamle paa hende. "Hvem har sagt Dem mit Navn? I tyve Aar har jeg ikke hørt det. Hvem er De?" "Jeg er kommet for at ledsage Dem ind i Retssalen," sagde Fru Barney, "men jeg maa først se, at faa Dem lidt i Orden. De ser jo skrækkelig ud."

"Det tror jeg nok," sagde den Fangne, Gendarmerne har igaar Aftes næsten revet mig i Stykker, og jeg har foresat mig, at jeg vil gengælde dem det idag. De har tilintetgjort mit Forsæt."

Medens hun talte, havde Fru Barney taget en Kam frem; hun ordnede den Ulykkeliges Haar og satte det op med en Naal. Derpaa søgte hun at udbedre lidt paa hendes Dragt, og spurgte derved, hvornaar hun første Gang var kommet i Fængsel.

"O, det glemmer jeg aldrig, jeg var den Gang knap 16 Aar gammel!"

"Og hvor gammel er De nu?"

"Jeg er mere end 60 Aar."

"Husker De endnu Deres første Indtryk?"

"Ak ja, jeg var den Gang halvt død af Skræk, jeg kastede mig paa Jorden og græd hele Natten, og da den næste Dag Gendarmen kom, bedækkede jeg mit Ansigt med mine Hænder. Men han rev dem altid bort igen og lo af mig."

"Marie, sagde Fru Barney, naar jeg havde været hos Dem i hin første Nat, naar jeg havde ført Dem for Retten, var blevet hos Dem som en Veninde, som en Moder, vilde da ikke denne Deres Skæbne have været anderledes?"

Den Fangnes Ansigt antog et alvorligt Udtryk, og idet hun løftede Hænderne med en fortvivlet Mine, raabte hun: "De ved det, jeg vilde da aldrig være vendt tilbage hertil. Men der har aldrig nogen brudt sig om mig."

"Husker De Deres Moder, Marie?"

"Ja hun døde, da jeg endnu ikke var fyldt 7 Aar, ved de skrækelige Mishandlinger af min Fader, som var en Drukkenbold og slog hende saa grusomt. Ingen har siden den Tid bekymret sig om mig."

"Har Deres Moder nogen Sinde bedet med Dem, medens De var Barn?"

"Jo, men af den Slags Ting vil jeg ikke mere vide noget, saa maa jeg kun græde."

"Jeg vil nu bede med Dem, Marie, knæl ned og læg Deres Haand paa min Skulder."

Fru Barney holdt nu en kort Bøn; den stakkels Maries Ansigt var vaadt af Taarer, og hun sagde: "Jeg vover ikke at løfte mine Øjne op; ti det er lige som Gud selv er til Stede."

"Da har De ogsaa Ret, han er til Stede, og nu, kære Marie, vil De bevise mig en Tjeneste? Man har sagt, at det ikke vilde lykkes mig at føre Dem rolig ind i Rets-

salen, og dog har jeg, om man vil, givet mig Tilladelse til at indsætte Kvinder som officielle Vogtere for de Fangne. Vil De hjælpe mig med mit Arbejde, idet jeg vil opføre Dem helt ordentligt for Retten? Velan, saa tag min Arm og vi vil gaa."

Og Arm i Arm traadte Fru Barney og gamle Marie ind i Retssalen. Alle Betjentene paa Vejen derhen bøjede sig dybt for hende, og troede, at det var sket et Mirakel. Da Turen kom til Marie, holdt Fru Barney sig tæt ind til hendes Side, og den Fangne opførte sig ærbødigt over for sine Dommere.

Efter denne Erfaring sagde Præsidenten og Raadet til Fru Barney: "De har sejret, vi vil bevilge Dem de officielle Vogtere, som De forlanger."

Med denne stille Heltegernings Akt har Fru Barney iærksat denne ny Indretning i de samtlige Forenede Stater. Takket være denne højhjertede Kvindes Anstrængelser, gøres hendes Indflydelse sig gældende der, hvor Systemet er organiseret. Velgørende Foreninger leverer Klæder og nødvendig Hjælp til de fra Fængslerne Frigivne, som bliver under de officielle Vogteres Aarvaagenhed.

Efter "Hausfrauenzeitung" ved M. B.

En Kvinde i Skolekommissionen.

Ved Mødet i Borgerrepræsentationen i Mandags, da der skulde vælges et Medlem til Skolekommissionen, foreslog Hr. Herman Trier, at dette burde være en Kvinde. Borgermester Hansen ønskede ikke at bryde med den gamle Skik at vælge et Medlem af Borgerrepræsentationen hertil; men da Hr. Trier mente, at skulde der ventes med at vælge Kvinder ind i Skolekommissionen, indtil Kvindene sad i Byraadet, saa vilde det vistnok være længe, foreslog han, at Sagen udsattes, til der var Tid til at foreslaa en Kvinde.

Hr. Triers Forslag gik virkelig igennem med 14 Stemmer imod 12.

Vi anser denne Afstemning for et stort Fremskridt, og mange Kvinder er sikkert Hr. Trier meget taknemlige for den udmærket smukke parlamentariske Maade, hvorpaa han stadigt taler Kvindernes Menneskeret baade i Byraad og i Folketing.

Aabent Brev til Fru J. Meyer!

Tillad mig, kære Frue, at denne Vej at byde Dem et hjerteligt "Velkommen" til Afholdtsfolkernes Hær! Og lad mig samtidigt faa Lov til at sige Dem inderlig Tak, fordi De nu — efter mødent Overlæg — har taget Beslutningen om at slutte Dem helt og uforbeholdent til Kampen for Ædrueligheden! Det er længe siden, at Budskabet fra nogen af dem, jeg mener at turde henvende til mine Venner, har glædet mig i den Grad, som dette, at jeg i "Vendssyns Tidende" læste Meddelelsen om Deres Tilslutning til Afholdtsagen. Jeg har længe haabet paa dette og tænkt i mit stille Sind: Fru Meyer kan umuligt i Længden blive ved at handle saa inkonsekvent, at hun endog blot i ringeste Grad kan støtte Drikkeskikken, hun, der i den Grad ofrer sig for Kulturlivets Vækst, hun, som ikke blot har aabent Øje og Hjer-

te for Kvindes frigørelse, Fredsbestræbelserne og Arbejderspørgsmaalet, men ogsaa direkte tager aktiv Del i Kampen for Løsningen af disse store Opgaver — hun maa nødvendigvis omsider komme til at indse, at Vejen frem til Maalet for disse ædle Bestræbelser kun kan banes gennem ædruelige Folkeførd — og at saadanne paa Menne-skeslægtsens nuværende Kulturtrin kun kan skabes gennem Afholdsbevægelsen, gennem Udryddelsen af Drikkeriets Kilder, gennem Fjernelsen af Aarsagerne til de fremvoksende Slægtleds Demoralisation ved Drikkeriet.

Maalet for Afholdsbevægelsen er jo Forbud imod Udskænkning af berusende Drikke, den eneste Vej, ad hvilken det vil være muligt i en ikke alt for fjern Fremtid at faa lagt Dække over de mange aabne Giftbrønde (Spiritusbeværgningerne), i hvilke utallige Mennesker styrter og sætter deres Liv og Kraft til.

Og dette Forbud er under de nuværende Forhold intet Baand paa Friheden, men tvertimod en Frigørelse fra den trælbinding Tryllesøvn, som Spiritustrølden ("Grændel") har dyttet Folket i. Kan hende, der en Gang har paa Jorden vil komme et "Tasindeaars-rige", en Guldalder, i hvilken den skønne Drøm om en Verden uden Love kan virkelig-gøres — det ved jeg ikke noget om. Men endnu er vi ikke naaet til denne Tid, det ved jeg. Foreløbig bliver vi nødt til — trods Leo Tolstojs og alle andre ædle Idealisters store Fremtidsideer — at bruge Love og Forbud som Opdragelsesmidler.

Som et saadt maa vi ogsaa bruge Forbudet imod Udskænkning af Rusdrikke for ikke at spille alle de mange gode menneskelige Kræfter, som disse Drikke ellers vil berøve os.

Og det er let at se, at Kvinde-, Arbejder-, Freds- og Afholdssag danner et Firkløver, er forskellige Sider af den store og højst nødvendige Kulturkamp, der er rejst i vore Dage. De kan ikke med Fordel modarbejde hverandre eller endog blot stille sig i et køligt Forhold til hverandre. De maa gaa Haand i Haand. Der kan ganske vist ikke med Rette forlanges af det enkelte Menneske, at det skal arbejde lige ivrigt for alle disse Opgaver; men der kan med god Grund forlanges saa meget Klarsyn hos de viderekomne Forkæmpere for et af disse Spørgsmaal, at de indser Nødvendigheden af ikke at stille sig fjendtligt eller modstræbende over for de andre.

Alle har de til Formaal at hæve Menneskelivet op i et højere og mere ideelt Spor; alle vil de bringe Oplysning og Forædling ud i Livet. Og skader man ved sin Ligegyldighed eller Modstand nogen af disse Bevægelser, medens man maaské kæmper ivrigt for andre, da bryder man ned med den ene Haand, hvortil man bygger op med den anden.

Drikkeriet er f. Eks. en Hindring for Kvindens Frigørelse, fordi det gør Manden herskesyg og brutal, for Fredsbevægelsen, fordi det ægger Rovdrift og Vildskab, for Arbejderspørgsmalets Løsning, fordi det stjæler Arbejdernes Karakter, Handlekraft og Penge o. s. v., og Arbejdet for Ædruelighed er derfor indirekte et Arbejde for disse Spørgsmaal.

Saaledes vil enhver let selv kunne finde Sammenhængen imellem disse fire Traade i